

POGÁNYTORONY BUDÁN

Ez egy rendhagyó tekerés volt, András részéről egyben közlekedés is, nekem csak bringázás. Andrásnak mindenképp ki kellett mennie Surányba, a kertben és a termésekkel foglalatoskodnia, nekem pedig itthon volt dolgom, még kellett a vasárnap is, hogy befejezzek egy munkát.

Ezért azt találtam ki, hogy elkísérem, de teszünk bele kitérőt, hogy túra jellege is legyen. András eredetileg úgy gondolta, hogy szombaton elmegyünk bringázni ahová csak szeretnék, és majd ő vasárnap megjárja oda-vissza az utat, de mivel tekintettel szoktunk lenni egymásra, ezért úgy gondoltam, hogy így mindketten jobban járunk. Nekem nem lesz lelkiismeret furdalásom, ő pedig nem fárasztja ki magát, mert ezen a hétvégén nem volt nálunk az autó. Ez idő tájt szokott hazahozni terményeket, most még a kert rendberakása mellett szőlőt préselt, gyümölcspürét főzött be...

Azért írtam le ilyen részletesen, mert András az én régi villanybringámmal jött, (hátha valaki kiszúrja a képeken), amit még

akkor kaptam, amikor a munkába járáskor a kicsit több mint 9 kilométeres távnál is bedurrant a térdem, ez a negyvenes éveim közepén volt, 2010-ben, de még nem lehetett kapni ilyen szuper elektromos bringákat mint manapság. Jó pár évig jártam vele dolgozni a melegebb hónapokban, de aztán ismét sima bringára váltottam, mert jól bejáratta a térdeimet. Azóta az akkumulátora tönkrement, András Makita aksikkal szerelte fel, (ilyennel működik több gépünk is, csak nagy ritkán kölcsönkapja ez a bringa) Igazából nem kapcsolta be, nekem nagyon nehézkes lett volna a rásegítés nélkül használni akkoriban, kipróbáltam, elég nehéz darab a járgány és nem túl jók a fogaskerekek áttételei. Hazafelé használta ki az elektromosság erejét, amikor jól kifáradva és alaposan felpakolva indult útnak.

A hidakra András simán felment, de az Aranyhegyre (városrész), amelyen a Pogánytorony áll, a 17 százalékos emelkedőhöz már szükséges volt a rásegítés, utána megint lekapcsolta. Nyilván egy jobb bringával simán felment

volna, hiszen még én is feljutottam megállás nélkül az Iglice utcán, amelynek az alján kint volt a 17% emelkedést jelző tábla.

A Pogánytoronyról annyit, hogy az 1910-ben alakult (számomra nem túl szimpatikus) Turáni Társaság építtette 1934-ben egy magánbirtokon. A telek ma is magántulajdonban van, de mivel a tornyot sem lebontani, sem a hozzáépítést nem engedik a hatóságok, ezért jelenleg egy gazzal nagyon benőtt, szemetes területen áll. Ráadásul, ugyan felújították valamikor a már romos tornyot, de a lépcsőfeljáró végét lezárták, pedig rács fogja körbe az első kilátószintet, de oda már nem lehet kijutni, illetve át lehetne mászni, de az már nem olyan... Pedig biztosan szép kilátás nyílna a város felé. Lehet, ha egyszer megállapodnak egy árban, vagy telekcserében még szép kis park lesz a torony körül.

Az út elején átmentünk a Robinson hídon, mert amikor június közepén próbálkoztunk, még le volt zárva, sőt az Atlétikai Stadion parkjában is csak tolni

lehetett a bringát. Már többször megnéztük, de két év után sem lehetett használni a hidat. Múltkor mérgemben a Google értékeléseknél írtam is véleményt, egy csillagot adva, hogy miért költöttek rá pénzt, ha ennyi idő után sem lehet rámenni, mindkét végét ráccsal zárták le. Így amikor júliusban olvastam, hogy végre megnyitották, tudtam, hogy az egyik arra vezető utunkba beleveszem. Amúgy nagy értelme nincsen, de ha már megépítették... Jobban örültünk volna Szentendre magasságában a Szentendrei-szigetre egy gyalogos-bringás hídnak.

A város határáig kísértem Andrást, ott elbúcsúztunk és én egyedül tekertem haza. Ez nem olyan különleges dolog, sokszor bringázok egymagamban, igaz, főként Csepel környékén, de már többször jöttem haza Surányból is. Most a Római part felé vettem az irányt, annyira nem szeretem azt a szakaszt, mert hétvégén nagyon nagy a nyüzsgés, bár elismerem, hogy hangulatos. Most amiatt választottam, hogy ne ugyanazon az úton menjek mint odafelé, hiszen ez listás út lesz...

Még azt megemlítem, hogy most már a második utunkon hordom az új sisakomat, amelyet azért kaptam, hogy minél jobban védve legyek a méhektől, darazsaktól. Augusztus elején megcsípett egy méh, biztosan az volt, mert szegény elpusztult és úgy kellett a fullánkját kiszednem a bőrömből. Sárga kesztyű volt rajtam, talán a szín vonzotta, és beakadhatott a szélén a varrásba, ezt vehette támadásnak és az ujjamba döfött. Nyilván fájt, nem örültem neki, mert előtte nagyjából két héttel korábban egy darázs csípte meg szintén bringázás közben a szomszédos ujjamat. Az is jól bedagadt, de a méhcsípés után másnap reggelre még a csuklóm is dagadt és vörös volt, az egész kézfejem eltorzult, mintha iszonyúan túlsúlyos lennék. A csípett ujjamon még külön vörös foltok is megjelentek, azok tartottak ki a legtovább. Elmentem a körzeti orvoshoz, hogy mi a teendőm, írt fel antihisztamint (allergia elleni gyógyszert), Fenistil géllal kellett kengetnem, jegelnem, de azt mondta, hogy ez úgy néz ki, hogy szerinte jogosult vagyok EpiPenre is. Azt mondta, ha a hónaljvonalamnál feljebb csíp meg egy

méh, akkor nyomjam be a combomba és menjek sürgősen orvoshoz.

Vettünk szürke kesztyűt és András találta ezt a sisakot. Elmentünk egy sportboltba, ahol volt készleten, mert fel szerettem volna próbálni. Annyira nem tetszett maga a sisak, de András kedvéért megvettük, sőt még magának is vásárolt egyet. Azóta tettünk benne egy túrát a Bakonyban, és mindketten elégedettek vagyunk. Azt hittem nem fog jól szellőzni, de ki van találva, mert kevésbé melegedett bele a fejem, mint eddig bármelyik sisakomba. A plexirostély először nagyon furcsa volt, de pár éve úgy szúrt meg kétszer is egy darázs, hogy beszorult a szemüvegem keretének orrnyerge alá, iszonyúan nézett ki a fejem, de az legalább csak dagadás volt, nem lett vörös és foltos. Azt hiszem számomra a méhméreg veszélyesebb.